

Dr Robert Vannoy, Kings, Wykład 16

© 2012, Dr Robert Vannoy, Dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Koniec IZRAELA przez Asyrię (722 p.n.e.), koniec JUDY przez Babilon (586 p.n.e.)

IV. Upadek Królestwa Północnego 1. Szallum i koniec rodu Jehu – 2 Król. 15:10-15

W porządku, dotarliśmy do litery „C” pod cyfrą rzymską IV: „Upadek Królestwa Północnego”. „1” to: „Shallum i koniec domu Jehu, 2 Królów 15:10-15”. W 2 Król. 15:10 i dalej czytamy: „Shallum, syn Jabesza, spiskował przeciwko Zachariaszowi. Zaatakował go na oczach ludu, zamordował i objął po nim władzę królewską”. Widzisz, Zachariasz, omawialiśmy to ponownie pod cyfrą rzymską III, od A do D, i to był ostatni król, któremu przyglądaliśmy się w Królestwie Północnym. Został zamordowany przez Shalluma po 6 miesiącach panowania. W ten sposób rzeczywiście spełniło się proroctwo dane znacznie wcześniej, mówiące, że dynastia Jehu będzie trwać przez cztery pokolenia. Jeśli cofniesz się do 2 Król. 10, werset 30, przeczytasz słowa skierowane do Jehu: „Ponieważ dobrze się spisałeś, wykonując to, co jest słuszne w moich oczach, i uczyniłeś z domem Achaba wszystko, co miałem zamiar zrobić, wasi potomkowie będą zasiadać na tronie Izraela aż do czwartego pokolenia”. Okazuje się, że po Jehu mieli Jehoachaza, Joasza, Jeroboama II i Zachariasza.

Teraz końcem dynastii Jehu jest zamordowanie przez Shalluma Zachariasza, który był ostatnim z dynastii Jehu.

Od tego momentu jest to interesujące; sytuacja w Królestwie Północnym naprawdę się pogarsza. Z pozostałych królów po Szallumie masz Menachema, Pekachiasza, Pekacha i Ozeasza. Wszyscy zostali zamordowani z wyjątkiem Menachema i Ozeasza. Ozeasz został jednak uwięziony przez Asyryjczyków. Szallum, Pekachiasz i Pekach zostali zamordowani, a Ozeasz został pojmany przez Asyryjczyków. Można więc powiedzieć, że jest to początek szybkiego upadku Królestwa Północnego i koniec tej dynastii.

2. Pozostali królowie Królestwa Północnego: Menachem, Pekachiasz, Pekach i

Hoszea Menachem

Zatem „2” to: „Pozostali królowie Królestwa Północnego: Menachem, Pekachiasz, Pekach i Ozeasz”. Najpierw omówimy Menachema, 2 Królów 15:14-22: „Po zaledwie miesiącu panowania Shallum został zamordowany przez Menachema”. Był on dowódcą wojskowym, a w 2 Królów 15:13 czytamy: „Shallum, syn Jabesza, został królem w trzydziestym dziewiątym roku panowania Ozjasza, króla judzkiego. Panował w Samarii jeden miesiąc. Następnie Menachem, syn Gadiego, wyruszył z Tirsy do Samarii, napadł na Shalluma, syna Jabesza, w Samarii, zamordował go i objął po nim władzę królewską”. Menachem panował wówczas 10 lat. Można to znaleźć w wersecie 17: „Panował w Samarii przez całe 10 lat. Czynił zło w oczach Pana”.

W wersecie 19 czytamy, że złożył on hołd Pulowi, królowi Asyrii. Pul to Tiglat-Pileser III. Z kronik Tiglat-Pilesera dowiadujemy się, że w roku 743 p.n.e. maszerował on na zachód i przyjął daninę od różnych ludów: Karkemisz, Chamat, Tyr, Byblos i Damaszek. Ale wspomina też wyraźnie o Menachemie z Samarii. Tiglat-Pileser twierdzi, że przyjął daninę od Menachema z Samarii. 2 Królów 15 mówi: „Pul, król asyryjski, najechał tę ziemię, a Menachem dał mu tysiąc talentów srebra, aby zyskać jego poparcie i wzmocnić swoją władzę w królestwie”. Wzmianka ta znajduje się w książce Pritchard's *Ancient Near Eastern Texts*, strona 283, w odniesieniu do złożenia przez Menachema hołdu Tiglat-Pileserowi.

B. Pekachiasz – 2 Królów 15:22-26 W porządku, „b” to „Pekachiasz, 2 Królów 15:22-26”. „Zastąpił on miejsce po swoim ojcu Menachemie i panował dwa lata”. Czytasz werset 23: „On także czynił zło w oczach Pana”. Werset 25: Jeden z jego urzędników, Pekach, który był następnym królem, spiskował przeciwko niemu, zabił go i objął po nim władzę królewską. Zatem niewiele się o nim mówi poza tym, że panował dwa lata i został zamordowany przez jednego ze swoich oficerów.

C. Pekach – 2 Królów 15:27-32

Zatem „c” to: „Pekach, 2 Królów 15:27-32”. Był oficerem wojskowym pod rządami Pekachiasza. Poprowadził bunt w pałacu i zamordował Pekachiasza. Znów pojawiają się spekulacje na temat politycznej motywacji zamachu. Większość uważa, że Pekach był prawdopodobnie przywódcą frakcji antyasyryjskiej. Pamiętajcie, że to on sprzymierzył się z Rezinem z Damaszku, aby zaatakować Achaza z Judy i spróbować skłonić Achaza do przeciwstawienia się Asyrii. Zatem widzicie, że prawdopodobnie jest on przywódcą frakcji antyasyryjskiej, podczas gdy Pekachiasz złożył daninę królowi asyryjskiemu. Pekach prawdopodobnie miał inne zdanie na temat tego, jak sobie poradzić z zagrożeniem ze strony Asyryjczyków. Ale w każdym razie pozbył się Pekachiasza i sam panował, a w wersecie 27 zauważcie, że panował przez 20 lat, więc miał dość długie panowanie. Ale w wersecie 29 czytamy: „W swoim czasie przybył Tiglat-Pileser, król asyryjski, i zajął kilka miejsc: Ijon, Abel Bet Maaka, Janoach, Kedesz, Chasor. Zdobył Gilead, Galileę, łącznie ze wszystkimi ziemiami Neftalego i deportował ludzi do Asyrii”. Oczywiście miało to miejsce w następstwie sojuszu Achaza z Tiglat-Pileserem, który miał go nakłonić do zrobienia właśnie tego.

D. Ozeasz – 2 Król. 15:30-17:6 „d” to: „Ozeasz, 2 Król. 15:30 do 17:6”. Dotyczy to oczywiście rozdziału 16, w którym jest mowa o Achazie. Widzicie, co dzieje się w Królestwie Północnym, chociaż kiedy Damaszek przypadł Asyrii, po tym, jak Achaz zawarł sojusz z Asyrią, Asyria zaatakowała Damaszek. Werset 34: „I Damaszek padł ofiarą Asyrii”. Wydaje się, że mniej więcej w tym czasie Ozeasz poprowadził spisek przeciwko Pekachowi i objął tron w Królestwie Północnym, prawdopodobnie przy pomocy Asyryjczyków. Nie jest to powiedziane w tekście biblijnym. Jednak w jednej z kronik Tiglat-Pilesara twierdzi on, że umieścił Ozeasza na tronie Królestwa Północnego. To jest w *starożytnych tekstach bliskowschodnich*, strona 284. Czytacie w 2 Królewskiej 15, wersecie 30: „Wtedy Ozeasz, syn Eli, spiskował przeciwko Pekachowi, synowi Remaliasza. Zaatakował go i zamordował.” Ozeasz prawdopodobnie reprezentował frakcję, która wolała współpracę z Asyrią niż opór. Jak wspomniałem, Tiglat-Pileser twierdzi, że umieścił Ozeasza na tronie w Królestwie Północnym i przyjął od niego

daninę.

Teraz, w 727 rpne, zmarł Tiglat-Pileser, a jego następcą został Salmanasar V. Wydaje się, że w tym momencie Ozeasz wysłał posłów do Egiptu i odmówił dalszego płacenia daniny Asyrii, mimo że początkowo to lubił. Czytacie w 2 Królów 17:4: „Król asyryjski odkrył, że Ozeasz był zdrajcą, wysłał bowiem posłów do króla Egiptu i nie płacił już daniny królowi asyryjskiemu, jak to czynił rok po roku. Dlatego Salmanasar pojmał go i wtrącił do więzienia. Król asyryjski najechał całą ziemię, pomaszerował na Samarię i oblegał ją przez trzy lata. W dziewiątym roku panowania Ozeasza, król Asyrii, zdobył Samarię i uprowadził Izraelitów do Asyrii. Osiedlił ich w Halach, w Gozan nad rzeką Chabor i w miastach Medów”. Kiedy więc Ozeasz w końcu odmawia dalszego płacenia daniny Asyryjczykowi, Salmanasar atakuje Samarię. Wziął Ozeasza do niewoli i po trzech latach oblężenia miasto zostało zdobyte. Chociaż Sargon, następny król, jest tym, który twierdzi, że dokonał ostatecznego zdobycia miasta, ale prawdopodobnie nie jest to nic więcej niż operacja polegająca na wycieraniu naczyń po tym, jak Salmanasar prawie ją zakończył.

3. Wygnanie Królestwa Północnego – 2 Król. 17:17-23 To prowadzi nas do „3” „Wygnanie Królestwa Północnego, 2 Król. 17:17-23”. Rozdział 17 mówi, dlaczego Królestwo Północne poszło na wygnanie. Myślę, że zostało to bardzo zwięźle wyrażone w wersecie 15 z 2 Księgi Królewskiej 17: „Odrzucili jego [Pańskie] dekrety i przymierze, które zawarł z ich ojcami, oraz ostrzeżenia, których im udzielił. Podążali za bezwartościowymi bożkami i sami stali się bezwartościowi. Naśladowali otaczające ich narody, chociaż Pan im nakazał: „Nie czyńcie tak, jak oni”, i czynili to, czego Pan im zabronił”. Widzisz, problem w tym, że złamali przymierze.

Teraz, kiedy wracamy do Powtórnego Prawa 28 i czytamy przekleństwa przymierza, te przekleństwa przymierza obejmują wiele rzeczy: wszelkiego rodzaju katastrofy, od nieurodzaju, plagi szarańczy po suszę, ale w miarę jak Izrael nadal się odwraca, ostateczny punkt kulminacyjny przekleństw przymierza jest wypędzany z kraju na wygnanie i to samo dzieje się tutaj z Królestwem Północnym. Złamali przymierze i

dlatego w wersecie 18 czytamy: „Pan rozgniewał się na Izraela i usunął ich sprzed swego oblicza. Pozostało tylko jedno plemię, Juda, i nawet Juda nie przestrzegał przykazań Pana, swego Boga. Postępowali zgodnie z praktykami wprowadzonymi przez Izrael. Dlatego Pan odrzucił cały lud Izraela.” Odwrócili się od przymierza.

4. Przyjście Samarytan W porządku, „4” na twojej kartce to: „Przyjście Samarytan”. Na końcu tego rozdziału czytamy, że król Asyrii nie tylko deportował wielu Izraelitów, ale także przesiedlił w rejon Samarii wiele innych ludów z innych narodów. W wersecie 29 czytamy: „Każda grupa narodowa stworzyła sobie własnych bogów w kilku miastach, w których się osiedliła, i ustawiała ich w świątyniach, które lud Samarii wznosił na wyżynach”. W wersecie 33 czytamy: „Oddawali cześć Panu, ale służyli także swoim bogom, zgodnie ze zwyczajami narodów, z których zostali sprowadzeni”. Zatem kult synchroniczny powstał na tym zasiedlonym obszarze wokół Samarii po zdobyciu Samarii przez Asyryjczyków. Ludzie rasy mieszanej przybyli i osiedlili się w pobliżu Samarii. W późniejszych czasach zaczęto ich nazywać Samarytanami, zatem gdy wkraczamy w czasy Nowego Testamentu, czytacie o Samarytanach. Są potomkami ludu przesiedlonego w okolicy Samarii po niewoli Królestwa Północnego.

A. Imperium asyryjskie To prowadzi nas do ostatniego stulecia Judy, a to cyfra rzymska V. Na dole strony 3, „A” brzmi: „Imperium asyryjskie”. Pozwólcie, że wrócę do tego wykresu i zacznę od miejsca, w którym skończyliśmy.

5. Następcą Sennacheryba jest Asarhaddon (681-669 p.n.e.) – 2 Król. 19:37

Przeszliśmy przez Sennacheryba, ale widzisz cyfrę „5”: „Następcą Sennacheryba jest Asarhaddon, 681–669 p.n.e. 2 Król. 19:37 mówi Sennacheryba: „Pewnego dnia, gdy oddawał cześć w świątyni swego boga Nisrocha, jego synowie, Adrammelek i Sareser, zabili go mieczem i uciekli do krainy Ararat. Jego syn, Asarhaddon, został po nim królem”. Zatem w 2 Królów 19:37 znajdujemy wzmiankę o sukcesji pomiędzy Sennacherybem a Asarhaddonem. Następnie po Esarhaddonie następuje Asurbanipal,

669-633 p.n.e. Esarhaddon zginął podczas kampanii do Egiptu, a jego następcą został Asurbanipal, który był jego najstarszym synem. Był jeszcze jeden syn o imieniu Shamas-sa-ukin, ale Asurbanipal był jednak najstarszy. Młodszy syn, Shamas-sa-ukin, objął władzę nad Babilonem. Babilon był kontrolowanym miastem pod panowaniem asyryjskim, a władcą Babilonu został Shamas-sa-ukin. W końcu w Babilonie wybuchło powstanie, na którego czele stał Szamas-sa-ukin, czyli brat Asurbanipala. A to spowodowało wewnętrzny konflikt wśród Asyryjczyków. W 648 Babilon został zdobyty po długim oblężeniu, więc doszło tam do prawdziwej walki, a Shamas-sa-ukin popełnił samobójstwo. To nieco osłabiło, jak widać, Asyrię wewnętrzną walką między Asurbanipalem a jego bratem, który próbował uzyskać większą kontrolę.

Biblioteka Ashurbanipala Ashurbanipal , poza swoimi osiągnięciami militarnymi, dokonał czegoś zapewne o większym znaczeniu, a mianowicie założył bibliotekę w Niniwie, która została odkryta w 1853 roku i która jest źródłem wielu starożytnych tekstów. Innymi słowy, okazało się, że w zbiorach bibliotecznych Asurbanipala zachowało się dla nas wiele tekstów, które mamy z Asyrii. Znalezione je w jego bibliotece.

AT Clay w *ISBE (The International Standard Bible Encyclopedia)* w artykule na temat Asurbanipala w pierwszym wydaniu *ISBE* podaje, że Ashurbanipal jest „być może uważany za największego znanego patrona literatury w stuleciach przedchrześcijańskich”. Największy znany mecenas literatury w wiekach przedchrześcijańskich. Wiele tekstów znalezionych w jego bibliotece zawierało dwujęzyczne i trójjęzyczne listy słów, co oczywiście jest ważne dla rozszyfrowania, a także było ważne dla rozszyfrowania języka sumeryjskiego i akadyjskiego. Zwykle myślisz o Asyryjczykach jako o wojownikach, bezwzględnych wojownikach; ale w Ashurbanipalu mieliśmy jednego, który interesował się literaturą. Ta biblioteka okazała się mieć dla nas ogromne znaczenie. Ale wróćmy do Ashurbanipala. W wyniku tej walki z jego bratem w Babilonie Asyria została osłabiona i utraciła kontrolę nad Egiptem. Kiedy Asurbanipal zmarł w 633 r., koniec imperium asyryjskiego był bliski.

3. Upadek Niniwy i jego następstwa – Nahum „3” na twojej kartce to: „Upadek Niniwy i jego następstwa”. Jak wspomniałem, druga część panowania Asurbanipala była słaba. Po jego śmierci Babilon niemal natychmiast zbuntował się ponownie i ostatecznie zdołał uniezależnić się od kontroli asyryjskiej. Zrobiono to za Nabopolasara. I oczywiście Nabopolassar staje się pierwszym w linii władców babilońskich. Jego następcą została znacznie bardziej znana osoba o imieniu Nabuchodonozor, ale Babilon, jak widać, zaczął się od Nabopolassara. Ashurbanipal zmarł w 633; do 612 r. Medowie i Babilończycy wspólnie atakują Niniwę, która była stolicą imperium asyryjskiego, i zniszczyli ją.

Jeśli chodzi o materiał biblijny, księga Nahuma, mniejszego proroka Nahuma, przepowiadała zniszczenie Niniwy. W trzech rozdziałach masz opis niegodziwości miasta i jego nadchodzącej zagłady. Dokonano tego w roku 612 p.n.e

Chociaż Niniwa upadła w 612 r., nie był to koniec imperium asyryjskiego. Utworzono nową stolicę w Haranie. Haran leży na zachodzie. I powstała nowa stolica w Haranie, która trwała jeszcze około 8 lat. W tym czasie przywódcą armii babilońskiej był Nabuchodonozor i Babilończycy zaczęli się kłócić z Asyryjczykami i wywierać na nich presję tam, w Haranie. Faraon Neco z Egiptu myślał, że przybędzie na północ, aby pomóc Asyryjczykom w walce z Babilończykami. Znasz to z lektury tekstu biblijnego. Gdy udał się na północ, Jozjasz udał się do Megiddo, próbując uniemożliwić mu udanie się dalej na północ, i Jozjasz zginął w tej bitwie.

Pomoc udzielona Asyryjczykom okazała się nieskuteczna i Asyryjczycy zostali pokonani przez Babilończyków, tak że w roku 605 doszło do wielkiej bitwy pod Karkemisz, na zachód od Haranu. To tam miała miejsce ostateczna klęska Asyryjczyków, a dominacja Babilończyków została zapewniona zwycięstwem w 605 roku. Dzięki temu Babilon stał się główną potęgą starożytnego Bliskiego Wschodu.

2 Królów 23:29 to tekst, który mówi o udziale Jozjasza w tego rodzaju międzynarodowej walce politycznej. W 2 Królów 23:29 czytamy: „Gdy Jozjasz był królem, faraon Neco, król egipski, udał się nad rzekę Eufrat, aby pomóc królowi asyryjskiemu. Król Jozjasz wyruszył mu na spotkanie w bitwie, ale Neco stawiał mu czoła

i zabił go w Megiddo. Słudzy Jozjasza przywieźli jego ciało na rydwanie z Megiddo do Jerozolimy i pochowali go w jego własnym grobowcu”.

B. Początek imperium nowobabilońskiego Przejdźmy do „B”, czyli: „Początek imperium nowobabilońskiego”. Pierwszym władcą, o którym można powiedzieć, o imperium nowobabilońskim, był Nabuchodonozor, który rządził w latach 605-562 p.n.e. Widzicie, objął tron po śmierci Nebopolasara, który tak naprawdę założył imperium nowobabilońskie, można powiedzieć, że jako siła . Ale dokładnie w tym samym roku 605, w tym samym roku, w którym odbyła się bitwa pod Karkemisz, Nabopolassar zmarł, a jego następcą został Nabuchodonozor. Śmierć Nabopolassara prawdopodobnie opóźniła postęp Babilonu dalej na południe po tym, jak Karkemisz udał się dalej do Syrii i Izraela, ponieważ Nabuchodonozor wrócił do Babilonu, aby objąć tron. To jest w roku 605. Ale w roku 604 p.n.e. powraca w następnym roku i zaczyna wywierać presję na Izrael, zwłaszcza na Królestwo Południowe.

C. Ostatni królowie Judy 1. Manasses – 2 Królów 21:1-18 W porządku, to prowadzi nas do „C” „Ostatni królowie Judy”. A „1” to „Manasses, 2 Królów 21:1-18”. Manasses był synem Ezechiasza. Czytacie w 2 Król. 20, wersecie 21, na końcu poprzedniego rozdziału: „Ezechiasz odpoczął ze swoimi ojcami. A jego syn, Manasses, został po nim królem”. Manasses panował 55 lat. Jego panowanie było najdłuższe ze wszystkich królów Judy. Zatem Manasses miał bardzo długie panowanie. Był także najbardziej niegodziwym królem Judy, bardzo różniącym się od swego ojca Ezechiasza, który był dobrym królem. Ale o Manassesie czytacie w wersecie 2 : „Dopuścił się zła w oczach Pana, postępując zgodnie z obrzydliwymi praktykami narodów, które Pan wypędził przed Izraelitami. Odbudował wyżyny, które zniszczył jego ojciec Ezechiasz; wznosił też ołtarze Baalowi, zrobił słup aszery i oddał pokłon wszystkim zastępom gwiazd. Werset 6: „Złożył w ogniu swego syna w ofierze, zajmował się magią i wrózeniem. Zrobił wiele zła w oczach Pana, pobudził go do gniewu.” Werset 11 mówi: „Manasses, król Judy, dopuścił się tych obrzydliwych grzechów. Dopuścił się więcej zła niż Amoryci, którzy go

poprzedzili, i doprowadził Judę do grzechu swoimi bożkami. Dlatego tak mówi Pan, Bóg Izraela: „Sprowadzę takie nieszczęście na Jerozolimę i Judę, że każdemu, kto o tym usłyszy, będzie mrowienie w uszach”. A na końcu wersetu 13 mówi: „Zniszczę Jerozolimę, jak się wyciera naczynie, wyciera je i odwraca do góry nogami”. Był to więc król niegodziwy, a Pan wydał wyrok na Judę ze względu na panowanie Manassesa.

Ustalamy, że ostatecznie został zabrany przez Asyryjczyków do Babilonu. Nie jest to zapisane w Kings. Ale jeśli przejdiesz do 2 Kronik 33, przeczytasz w wersecie 10: „Pan sprowadził przeciwko nim dowódców armii króla asyryjskiego, którzy wzięli Manassesa do niewoli, włożyli mu haczyk w nos, związali go brązowymi kajdanami i pojmali go do Babilonu”. Było to w czasach, gdy Babilon znajdował się jeszcze pod kontrolą Asyryjczyków. „W swej niedoli szukał łaski u Pana, swego Boga, i uniżył się, a gdy się do niego modlił, Pan wzruszył się jego prośbami i wysłuchał jego prośby; i sprowadził go z powrotem do Jerozolimy i do swego królestwa. I to był koniec jego panowania.” Wydarzenie to nie jest wspomniane w 2 Księdze Królewskiej.

Amon – 2 Królów 21:19 Następcą Manassesa został Amon, 2 Królów 21:19.

Czytacie: „Amon miał dwadzieścia dwa lata, gdy został królem, i panował w Jerozolimie dwa lata. Czynił zło w oczach Pana i chodził wszystkimi drogami swego ojca”. W wersecie 23 czytamy, że jego „urzędnicy spiskowali przeciwko niemu i go zamordowali”. Panował więc tylko dwa lata i został zamordowany przez swoich urzędników.

Jozjasz – 2 Król. 22:1-23

1. Prawo zostało znalezione w świątyni . Jego następcą jest Jozjasz. Jozjasz jest ważnym królem. 2 Król. 22:1-23,30 znajduje odpowiednik w 2 Kronik 34:1-35,27. Za panowania Jozjasza mam dwa podpunkty. Za panowania Jozjasza w świątyni odnaleziono księgę Prawa. Pamiętajcie, że on wprowadził reformę. Podczas remontu świątyni odnaleziono egzemplarz księgi Prawa, który arcykapłan Chilkiasz przyniósł go Jozjaszowi i mu przeczytał. Jozjasz, gdy to usłyszał, bardzo się zaniepokoił. W wersecie 11 czytamy:

„Kiedy król usłyszał słowa Księgi Prawa, rozdarł swoje szaty”. W wersecie 13 czytamy: „Idźcie i zapytajcie Pana w mojej sprawie, za lud i za całą Judę, co jest napisane w tej znalezionej księdze. Wielki jest gniew Pana, który płonie przeciwko nam, ponieważ nasi ojcowie nie byli posłuszni słowom tej księgi; nie postępowali zgodnie ze wszystkim, co o nas napisano”.

Wydaje się, że czymkolwiek była ta księga Prawa, istnieje spór co do tego, czy był to cały Pięcioksiąg, czy tylko Księga Powtórzonego Prawa. Myślę, że nie możemy tego jasno rozstrzygnąć. Jednak z pewnością wydaje się, że Księga Powtórzonego Prawa musiała być tego częścią, a tym, co zaniepokoiło Jozjasza, były te przekleństwa. Jeśli odwrócicie się od przymierza, tak się stanie. Dlatego bardzo się zaniepokoił i posłał w tej sprawie do prorokini Chuldy; i mówi w wersecie 15: „Tak mówi Pan, Bóg Izraela: Powiedz człowiekowi, który cię do mnie posłał: Tak mówi Pan: Sprowadzę nieszczęście na to miejsce i jego lud według wszystkiego, co napisano w księdze, którą przeczytał król Judy”. Brzmi jak klątwy. „Ponieważ mnie opuścili i palili kadzidło innym bogom, i drażnili mnie przez wszystkie swoje bożki. Mój gniew będzie płonął przeciwko temu miejscu i nie będzie ugaszony”. Ale ponieważ Jozjasz odpowiedział, Pan mówi, że nie stanie się to za jego dni. Dlatego sąd zostaje odroczony poza czasy Jozjasza.

2. Jozjasz odnawia przymierze Tak więc w 2 Król. 23 Jozjasz odnawia przymierze. Można to znaleźć w całym rozdziale 23. Bałwochwalstwo zostało wymazane, a oni obchodzili Paschę i przeszli prawdziwą reformację w czasach Jozjasza. Nie możemy się temu szczegółowo przyglądać. Można by pomyśleć, że z tego powodu wyrok zostanie cofnięty, ale na końcu rozdziału 23, wersecie 26 czytamy: „Mimo to Pan nie odwrócił się od żaru swego zapalczywego gniewu, który pałał na Judę z powodu wszystko, co uczynił Manasses, aby go pobudzić do gniewu. Zatem Pan powiedział: Usunę także Judę sprzed mego oblicza, tak jak usunąłem Izraela, i odrzucę Jerozolimę, miasto, które wybrałem, i tę świątynię, o której powiedziałem: „Tam będzie moje imię”. wydaje się, że reformacja była zbyt mała i zbyt późna.

Jehoachaz – bałwochwalstwo Widzisz , że wraz z następnym królem i tak natychmiast popadają z powrotem w bałwochwalstwo. Pod rządami Jehoachaza wpadli w to z powrotem i wtedy sąd nie został odwrócony. Nie będę wiele mówił o Jehoahazie, 2 Królów 23:31-33. Są tam tylko trzy wersety o nim, ale w wersecie 32 czytamy: „Czynił zło w oczach Pana, tak jak czynili jego ojcowie”. Widzicie więc, że reformacja Jozjasza nie trwała dalej. Jehoachaz został wzięty do niewoli przez faraona Neko i zabrany do Egiptu, gdzie zmarł.

Następnie Neco osadził na tronie w Jerozolimie brata Jehoachaza. Jego brat miał na imię Eliakim. W wersecie 34 można przeczytać: „Faraon Neco uczynił królem Eliakima, syna Jozjasza, w miejsce jego ojca Jozjasza i zmienił imię Eliakima na Jehojakim. Ale wziął Jehoachaza i uprowadził go do Egiptu, i tam umarł”. A więc Neco umieścił na tronie brata Jehoachaza, Eliakima – lub Jehojakima – tę samą osobę.

5. Jehojakim – 2 Król. 23:34-24:5 To prowadzi nas do „5”: Jehojakim, 2 Król. 23:34 do 24:5. Początkowo Jehojakim był westalką Egiptu. W końcu został osadzony na tronie przez egipskiego faraona. Jednak po bitwie pod Karkemisz w 605 roku został poddany Babilonowi. Widzicie, naprawdę nastąpiła zmiana w międzynarodowej strukturze władzy wraz ze zwycięstwem Babilonu nad Asyryjczykami w Karkemisz w 605 roku, tak że Jehojakim stał się wówczas poddanym Babilonu.

Niewiele mówi się o Jehojakimie ani w Królach, ani w Kronikach; zauważysz, że jest tylko kilka wersetów. Ale więcej o nim znajdziesz w Księdze Jeremiasza, proroka. To jest czas Jeremiasza, czas Jehojakima. A w czasach, gdy Babilon rośnie, Jeremiasz przepowiada niewolę babilońską i nalega, aby lud Judy poddał się Babilończykom, co brzmiało jak zdrada ludu Judy. W Księdze Jeremiasza 26 Jeremiasz prorokował, że dom Pański – świątynia – miejsce, w którym Bóg kazał mieszkać swojemu imieniu, zostanie zniszczony. Jeremiasz mówi: „To zostanie zniszczone”, a ludzie mówią: „To bluźnierstwo” i żądają śmierci Jeremiasza.

Pan chronił Jeremiasza, a w 36. rozdziale Jeremiasza Jeremiasz napisał zwój, który odczytano królowi Jehojachinowi. Czytasz tam, co z tym zrobił, Jeremiasz 36,

czwarty rok Jojakima, słowo Pana doszło do Jeremiasza i rzekł, werset 2: „Weź zwój i napisz na nim wszystkie słowa, które ci powiedziałem o Izraelu Judę i wszystkie inne narody, od chwili, gdy zacząłem do was mówić za panowania Jozjasza, aż do chwili obecnej”. Więc to robi; zapisuje to na zwoju i zanosz do Jehojakima. Oraz w wersecie 23: „Ilekróć Jehudi czytał trzy lub cztery kolumny zwoju, król odcinał je nożem skryby i wrzucał do paleniska, aż cały zwój spłonął w ogniu. Król i wszyscy jego słudzy, którzy usłyszeli wszystkie te słowa, nie okazali strachu ani nie rozdarli swoich szat. Zamiast tego król nakazał Jerachmeelowi, synowi króla, Serajaszowi, synowi Azriela, i Szelemiaszowi, synowi Abdeela, aresztować Barucha, pisarza i proroka Jeremiasza. Ale Pan ich ukrył. I wtedy doszło słowo Pana do Jeremiasza: «Weź inny zwój i napisz na nim wszystkie słowa, które były na pierwszym zwoju, i powiedz Jehojakimowi: Tak mówi Pan: Spaliłeś ten zwój i zapytałeś: Dlaczego piszesz na nim, że król babiloński z pewnością nadejdzie, zniszczy tę ziemię i wytępi z niej zarówno ludzi, jak i zwierzęta?» Dlatego tak mówi Pan o Jehojakimie: Nie będzie miał nikogo, kto by zasiadał na tronie Dawida. Jego ciało zostanie wyrzucone na zewnątrz i wystawione na działanie gorąca w ciągu dnia i mrozu w nocy. Ukarzę jego, jego dzieci i jego sługi za ich niegodziwość; Sprowadzę na nich i na mieszkańców Jerozolimy, i na lud Judy wszelkie nieszczęście, które im oznajmiłem, ponieważ nie usłuchali”. Mamy więc to wydarzenie w Księdze Jeremiasza, które dostarcza znacznie więcej informacji o czasach Jehojakima.

W 2 Królów 24:1 czytamy: „Za panowania Jehojakima Nabuchodonozor, król babiloński, najechał tę ziemię, a Jehojakim został jego wasalem na trzy lata. Ale potem zmienił zdanie i zbuntował się przeciwko Nabuchodonozorowi”. Wygląda więc na to, że Jehojakim przez pewien czas składał daninę Babilonowi, lecz potem się zbuntował. Około roku 601 Nabuchodonozor zainicjował najazdy różnych ludów na Judę. W 2 Królów 24:2 czytamy: „Pan posłał przeciwko niemu najeźdźców z Babilonu, Aramejczyka, Moabitów i Ammonitów. Wysłał ich, aby zniszczyli Judę”. Ale w tej sytuacji Jehojakim umiera, ale nie wiemy, jak umarł. Jeśli spojrzeć na Jeremiasza, oznacza to, że miał on gwałtowną śmierć, ale nie wiemy dokładnie, jak do tego doszło.

6. Jehojachin – 2 Królów 24:6-16 Jego następcą jest Jehojachin, 2 Królów 24:6-16. Był synem Jehojakima; sterował tylko 3 miesiące. Nazywa się go także Jechoniaszem. W 597 r. Babilończycy atakują Jerozolimę. Jehojachin poddaje się Nabuchodonozorowi. Można to znaleźć w 2 Królów 24:12: „Jehojachin, król Judy, jego matka, jego słudzy i jego dostojnicy poddali się Nabuchodonozorowi”. To jest rok 597. I Nabuchodonozor osadza na tronie nowego władcę, którym jest Mattaniasz, czyli Sedekiasz. Ma dwa imiona; występuje pod obydwoma imionami: Mattaniasz lub Sedekiasz. Był wujkiem Jehojachina. Innymi słowy, był bratem ojca Jehojachina, Jehojakima. A czytaliście o Mataniaszu, czyli Sedekiaszu, że panował przez 11 lat. Ale on także zbuntował się przeciwko kontroli babilońskiej.

7. Babilończycy zdobywają Jerozolimę – Sedekiasz (586 p.n.e.)

W roku 586 Babilończycy maszerują na Jerozolimę i oblegają ją, w końcu ją zdobywając, niszcząc miasto wraz ze świątynią, biorą Sedekiasza, czyli Mattaniasza, jako jeńca do Nabuchodonozora, który był w Ribla, dokładnie tutaj, na północ od Damaszku , gdzie na jego oczach zabili synów Sedekiasza, a następnie go oślepiłi. Następnie z Ribla zabrali go do niewoli do Babilonu, gdzie umarł.

8. Gedaliasz został mianowany namiestnikiem Judy W międzyczasie Gedaliasz został mianowany namiestnikiem Judy. Obecnie zwykle nie jest wymieniany jako ostatni król, ponieważ jest po prostu osobą mianowaną przez Nabuchodonozora i wkrótce został zamordowany. Dlatego jest wiele zamieszania co do tego czasu. Gedaliasz został mianowany namiestnikiem po uprowadzeniu Sedekiasza do niewoli babilońskiej.

Stages of Exile Teraz widzę, że nasz czas dobiegł końca. Pozwolę sobie na chwilkę przezroczystość, aby w pewnym sensie zakończyć całą tę dyskusję. Zarówno Królestwo Północne, jak i Królestwo Południowe udały się na wygnanie. Królestwo Północne dla Asyryjczyków, Królestwo Południowe dla Babilończyków. Możemy zadać pytanie: kiedy zaczęło się wygnanie? Trudno określić dokładnie moment rozpoczęcia wygnania.

Pozwolę sobie wspomnieć o tych 5 odniesieniach, które wszystkie odnoszą się do tego pytania. Pierwsza to 2 Król. 15:29; około 730 r.p.n.e. Tiglat-Pileser wziął ludzi do niewoli z Izraela pod panowaniem Pekacha; to jest 730. A po drugie, w 2 Królów 18:11, 722-721 p.n.e. Salmanasar odebrał Izraelowi o wiele więcej w czasach Ozeasza, ostatniego króla Królestwa Północnego. Zatem w Królestwie Północnym naprawdę doszło do dwóch deportacji, jednej w 730 r. p.n.e. i drugiej, ostatniej, w latach 722–721 p.n.e.

Kiedy przybywa do Królestwa Południowego w 2 Królów 24:1, czyli w roku 605, zaraz po bitwie pod Karkemisz, można powiedzieć, że jest to mały etap wygnania. Jeśli spojrzysz na Daniela 1:1-4, wydaje się, że Daniel trafił do niewoli w tym czasie, w roku 605, do Babilonu. To już trzeci rok panowania Jehojakima i w tym czasie Nabuchodonozor wraz z kilkoma czołowymi młodzieńcami z Judy przyjął daninę. Można więc powiedzieć, że mamy do czynienia z początkowym etapem niewoli, który rozpoczął się w 605 r., zaraz po Karkemisz. Następnie 4, 2 Król. 24:14-16, czyli rok 597 p.n.e., wielkie wygnanie, wielu wziętych do Babilonu, łącznie z Jehojachinem. I wreszcie 2 Król. 25:11 i 12, 586 p.n.e., gdzie mamy do czynienia z ostatecznym zniszczeniem Jerozolimy za czasów Sedekiasza, a Sedekiasz został oślepiony i zabrany do Babilonu. Zatem wygnanie było swego rodzaju procesem zarówno na północy, jak i na południu, obejmującym etapy uprowadzania ludzi do niewoli z Samarii i Jerozolimy, i w zależności od tego, jak zadać to pytanie, jak je zdefiniować, można powiedzieć, że wygnanie rozpoczęło się w 605 lub zaczęło się w 586, w zależności od tego, co przez to rozumiesz. Czasami może to być mylące, ale działa się to etapami. Zwykle myśli się o roku 586 jako o początku wygnania, ale można zauważyć, że w rzeczywistości jeńcy byli wzięci przed rokiem 586.

OK, pytania lub uwagi? Trochę się pośpieszyłem tutaj na końcu, przepraszam za to. Ale chyba na tym zakończymy.

Przepisane przez Annę Blomberg
 Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
 Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
 Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa

